

Jeg er ikke hashafhængig

Hvordan skulle jeg kunne være hashafhængig? Jeg har et skønt liv. Jeg bor i et rigtig pænt kvarter i Los Angeles, har en lækker sportsvogn og et godt job, betaler alle mine regninger og har en dejlig familie. Jeg er ikke opvokset med forestillingen om, at den slags mennesker skulle kunne være hashafhængige. Så jeg ryger hash hver dag. Jeg tager mig stadig af tingene, når det er nødvendigt. Jeg bruger bare hashen til at slappe af, når jeg kommer hjem fra arbejde. Jeg ryger aldrig før jeg tager på arbejde, eller mens jeg er på arbejde. Så jeg ryger fra klokken fire om eftermiddagen til midnat hver dag og laver ikke andet end at se fjernsyn. Det er ikke noget problem, jeg har alligevel ikke noget andet at lave.

Så kom en af de aftener, hvor jeg var løbet tør for hash. Jeg sad helt oppe under loftet. Jeg blev fuldstændig sindssyg. Jeg ringede til alle jeg kendte for at få fat i noget, om det så skulle være et skod. Jeg kan huske en aften, hvor jeg kørte over 63 kilometer, i rasende uvejr, for at få en halv joint af en komplet fremmed, bare for at komme igennem aftenen. Jeg kan huske, at jeg ringede til min pusher en gang i timen, hver hele time for at høre, om han havde fået varerne endnu. Jeg købte hash af folk jeg normalt ikke ville havde talt med og da slet ikke havde handlet med. Hvad var der sket med mig? Jeg troede jeg røg, fordi jeg havde lyst til det. Nu gik det op for mig at jeg røg, fordi jeg var nødt til det. Jeg var blevet afhængig!

Efter at havde røget i tretten år, kunne jeg ikke klare det længere. Virkeligheden gik langt om længe op for mig; jeg havde ikke noget liv, og hver dag var ens. Stå op, gå på arbejde, komme hjem og tilbringe resten af aftenen skæv foran fjernsynet med en sodavand i den ene hånd, en pose chips i den anden og med bongen godt pakket! Det var så langt mit liv rakte, dag ud og dag ind i tretten år. Ork, jeg havde masser af venner. Det hang måske sammen med, at jeg altid havde en pose hash på sofabordet, sammen med papir og en pibe klar til brug. På den måde behøvede jeg ikke at gå ud, og jeg kunne bevare illusionen om at have masser af gode venner. Af og til gik jeg til fest, men kun hvis jeg kendte de fleste af dem der skulle med. Jeg brød mig ikke om at være skæv foran folk jeg ikke kendte, i tilfælde af at jeg skulle gøre mig selv helt til grin. Jeg tog sjældent på ferie, for de fleste af mine penge gik til hash. Mit liv var kedeligt. Hvis ikke det var for de folk som kom hjem til mig, ville jeg sandsynligvis aldrig havde set nogen mennesker.

Til sidst kom dagen, hvor jeg havde et øjeblik klarsyn. Jeg håber aldrig, at jeg glemmer den dag. Jeg kunne simpelthen ikke klare det mere. Jeg var dødtæt af at være dødtæt. Det eneste jeg ønskede var, at smerten ved dagligdagen holdt op! Jeg ville have meget mere ud af mit liv, men jeg anede ikke, hvordan jeg skulle få det. Den nat råbte jeg og bad om hjælp fra min Højere Magt, og hvis det ikke kunne lade sig gøre, om så at lade mig død nu! Jeg græd som et lille barn et godt stykke tid, da jeg hørte den lille stemme indeni mit hoved fortælle mig, at det jeg skulle var at droppe hashen. Det var på tide at holde op. For en af de første gange i mit liv besluttede jeg mig for, at lytte til den stemme i stedet for at gøre tingene på min måde.

Først rensede jeg min bong og mine piber, tog min hash og lagde det hele i en skuffe som jeg låste. Så fik jeg mig en terapeut. Fordi jeg var dybt deprimeret over min hverdag, forestillede mig, at jeg var nødt til at få en terapeut til at hjælpe mig med mine problemer. Det faldt mig slet ikke ind, at det kunne være hashen der gjorde mig deprimeret. Den første gang hos terapeuten fortalte jeg, at jeg havde røget i tretten år, men at jeg var stoppet og ikke ville ryge længere. Jeg skal aldrig glemme hendes kommentar.

Først fortalte hun mig at hash var et depressivt stof, og at det kunne være årsagen til at jeg havde været deprimeret igennem alle de år. Jeg kunne næsten ikke tro det. I alle de år havde jeg røget, fordi jeg var deprimeret, og det gjorde mig mere deprimeret. Jeg sad fast i en ond cirkel. For det andet fortalte hun mig, at jeg ville få brug for hjælp til at holde op. Hvorfor skulle jeg have brug for hjælp? Jeg havde været clean i tre uger og regnede med, at jeg havde selvdisciplinen til at lade være med at begynde at ryge igen. Hun fortalte at hvis jeg var hashafhængig, ville selvdisciplin ikke være nok. Hun sagde, "Okay, det går måske fint nok nu, men hvad sker der om en uge eller om en måned eller om et år?" Eftersom jeg betalte hende en pæn slat penge, besluttede jeg mig for at lytte til eksperten og prøve hendes måde. Jeg var der jo trods alt fordi jeg havde brug for en forandring i mit liv, og den eneste måde tingene kunne forandre sig på var, hvis jeg lyttede til en anden. Min egen måde havde tydeligvis ikke fungeret, og hvis jeg fortsatte på min måde, ville ingenting forandre sig.

Tiden var inde til at prøve at følge en andens forslag. Hun sagde til mig, at jeg skulle prøve at undersøge et ambulans behandlingsprogram på en afvænningsklinik. Efter at have talt med rådgiveren på klinikken, synes jeg ikke at deres program føltes rigtigt for mig, men jeg tog et meget vigtigt budskab med mig. Det budskab som gik meget klart igennem var, at jeg var nødt til at komme i et tolvtrinprogram.

MA havde ikke eksisteret særlig længe i San Jose området (to eller tre år?), så rådgiveren havde ikke hørt om det endnu og foreslog derfor et andet tolvtrinprogram. Jeg begyndte at komme i det andet fællesskab, men problemet var, at jeg ikke kunne genkende de historier jeg hørte.

Efter fem eller seks møder, var jeg begyndt at tænke at de tolv trin ikke var noget for mig, da en af mine venner ringede til mig ud af det blå. Hun var også i gang med at droppe hashen og ringede for at fortælle mig om et helt fantastisk tolvtrinsfællesskab, som hun havde fundet i Santa Cruz. Hun kunne genkende alt det hun hørte de andre fortælle om til mødet. De havde alle sammen det samme problem som os, HASH! Hun sendte mig en liste over møder i San Jose, og jeg endte med at gå til mit første MA møde. Jeg var så nervøs, da jeg helt alene tog til det møde. Jeg plejede aldrig at gøre noget på egen hånd. Jeg havde altid brug for at have nogen med mig, men da jeg trådte ind i det lokale med kun seks andre mennesker, følte jeg med det samme en ro skylle ind over mig. Jeg vidste bare, at jeg var kommet til det rigtige sted. Efterhånden som mødet skred frem

opdagede jeg, at jeg kunne genkende alt hvad der blev fortalt. De fortalte min historie. De vidste præcis hvordan jeg havde det, og hvad jeg gik igennem. Jeg var kommet HJEM!

Nu hvor jeg sidder og skriver det her, har jeg været en del af MA i fem år. Jeg har ikke ord til at beskrive alle de forandringer der er sket for mig på grund af det her program. Ved at være ærlig overfor mig selv og indse at jeg havde et problem, kunne jeg begynde på min vej mod helbredelse. Jeg tog en dyb indånding og bad om hjælp. Jeg lyttede til de folk der havde gået vejen mod helbredelse før mig og fulgte deres forslag. I løbet af et par måneder fandt jeg en sponsor, så jeg havde en der kunne guide mig igennem de tolv trin som han forstod dem. Jeg begyndte mit trinarbejde og genfandt min tro på en Højere Magt. Ved at praktisere de tolv trin, så godt som jeg har kunne igennem årene, er jeg begyndt at modtage den største gave af dem alle, troen på mig selv!

Jeg kan ærligt sige, at jeg har et godt liv i dag. Hver dag vil altid have sine op- og nedture, og det kan jeg ikke styre, men det er min indstilling til de udsving der afgør, hvordan jeg har det med livet. For første gang i så lang tid som jeg kan huske, oplever jeg at de fleste problemer ikke generer mig halvt så meget, som de gjorde før i tiden. Nu ved jeg, at hvis jeg ryger eller bliver vred, så vil problemet stadigvæk være der. Det eneste måde at komme igennem problemerne er ved at forholde sig til dem, ikke ved at undgå dem! Når jeg oplever en svær situation nu, så ved jeg at der er en bedre måde at håndtere det på. Programmet har givet mig mange redskaber til livet, og det eneste jeg skal gøre er at bruge dem. I dag har jeg en tro på en Højere Magt, der er der for mig 24 timer i døgnet. Jeg ved, at der altid er et møde at tage til, og ægte venner jeg kan række ud til, og som vil være der til at hjælpe mig, ligesom jeg er der for dem.

I dag kan jeg se på mit liv og ærligt sige, hvor taknemmelig jeg er for at være medlem i MA's fællesskab. Jeg har så meget i dag, som jeg aldrig havde drømt om at jeg kunne få. De her ting er ikke sket på én dag, og jeg ved, at jeg har en lang vej foran mig. Nu ved jeg, at på grund af de tolv trin, har jeg en chance for at nå de mål jeg altid bare har drømt om.